

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2010/0052 van 22 september 2010
in de zaak 2010/0268/SA/3/0249

In zake:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Greg JACOBS
kantoor houdende te 1831 Diegem, De Kleetlaan 12A
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]

vertegenwoordigd door:
[REDACTED], zaakvoerder

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering ingesteld bij aangetekende brief van 10 maart 2010 strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op datum van 4 februari 2010 waarbij het administratief beroep, ingesteld door de heer Greg Jacobs, advocaat, namens [REDACTED], tegen de beslissing van 8 oktober 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lebbeke waarbij een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van paardenstallen op een terrein gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED], wordt verleend aan [REDACTED], niet wordt ingewilligd en waarbij beslist wordt dat het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 8 oktober 2009 haar rechtskracht herneemt.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de

tussenkomen partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 9 juni 2010, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Greg JACOBS die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij, en ■■■■ die verschijnt in eigen naam en als vertegenwoordiger van de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

■■■■ vragen met een op 10 mei 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 21 mei 2010, dat er ten aanzien van de eerste verzoeker tot tussenkomst grond is om het verzoek in te willigen en dat de eerste verzoeker tot tussenkomst kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

Met dezelfde beschikking werd vastgesteld dat het verzoek tot tussenkomst van de tweede verzoeker tot tussenkomst als ontvankelijk kon aangemerkt worden op voorwaarde dat binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen vanaf de betekening van vermelde beschikking, de actueel geldende statuten van de vennootschap, evenals de beslissing van het daartoe gemachtigde orgaan om in rechte op te treden voor de Raad, werd neergelegd ter griffie van de Raad.

De Raad stelt vast dat de tweede verzoeker tot tussenkomst heeft voldaan aan deze voorwaarde en dat de tweede verzoeker tot tussenkomst kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 24 juni 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tweede tussenkomende partij, vertegenwoordigd door de eerste tussenkomende partij, bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lebbeke een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning tot *“het bouwen van paardenstallen”*. De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te ■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■.

Het perceel is, zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Dendermonde, gelegen in agrarisch gebied. Het perceel is deels gelegen binnen de grenzen van een op 16 juli 1992 door het college van

burgemeester en schepenen van de gemeente Lebbeke goedgekeurde en niet vervallen verkaveling. Het gedeelte waar de paardenstallen worden ingeplant is evenwel uit de verkaveling gesloten. Het perceel is niet begrepen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Op 7 juli 2009 verleent het Departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling Oost-Vlaanderen een voorwaardelijk gunstig advies:

“... ”

De bovenvermelde adviesaanvraag werd uit landbouwkundig standpunt en uit oogpunt van een duurzame plattelandsontwikkeling onderzocht en er wordt een gunstig advies gegeven op voorwaarde dat de stal dicht bij de bestaande bebouwing wordt ingeplant onmiddellijk aansluitend op het voorliggende woongebied. Het blijkt een functionele stalling te zijn die verder voldoet aan de voorwaarden van de omzendbrief.

“... ”

Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 8 juli 2009 tot 7 augustus 2009, wordt één bezwaarschrift ingediend door de raadsman van en namens de eerste en de tweede verzoekende partij.

Op 20 augustus 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lebbeke een voorwaardelijk gunstig preadvies en wordt het bezwaar deels gegrond en deels ongegrond bevonden. Als voorwaarde suggereert het college van burgemeester en schepenen om de stal “*in te planten op 2 m achter de zonegrens*”.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap R-O Vlaanderen (thans Ruimte en Erfgoed), afdeling Oost-Vlaanderen, sluit zich op 1 oktober 2009 “*volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd bij het college van burgemeester en schepenen*”.

Gegeven het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lebbeke op 8 oktober 2009 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen.

Met een op 26 november 2009 ter post aangetekende brief tekent de eerste verzoekende partij administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van onbekende datum, gebaseerd op het interne verslag van 7 januari 2010 van de behandelende ambtenaar, adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep van de eerste tussenkomende partij niet in te willigen. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar doet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“... ”

2.6.2 De juridische aspecten

Uit het dossier blijkt dat de voorgestelde activiteit niet verbonden is aan een beroepslandbouwbedrijf en betrekking heeft op het houden van paarden door een niet landbouwer. Paarden hebben evenwel ontegensprekelijk een relatie met het agrarisch gebied aangezien ze behoefte hebben aan graasweiden, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat het oprichten van stallen voor weidedieren principieel strijdig is met de voorzieningen van het gewestplan, zelfs al worden deze niet opgericht door een landbouwer.

De aanvraag beoogt “het bouwen van een stalling voor weidedieren, geen betrekking hebbend op een effectief beroepslandbouwbedrijf” zoals voorzien in de omzendbrief RO/2002/01 van 25 januari 2002.

Dergelijke gebouwen dienen in principe opgericht te worden bij de woning van de aanvrager en de omvang van de beoogde stalling moet in verhouding staan tot de aard en het aantal dieren waarvoor hij bestemd is evenals de beschikbare graasweide.

De aanvrager beschikt over zes paarden. De bewijzen van het houden van deze zes paarden werden bij het aanvraagdossier gevoegd. De aanvrager beschikt eveneens over een totaal aan achterliggende graasweiden van 20.800m², zijnde 2,08hectare. Deze zijn in eigendom van de aanvrager en zijn schoonvader, een landbouwer.

In de bovenvermelde omzendbrief wordt als richtcijfer voor grote weidedieren als paarden voorzien in maximum 4 grote weidedieren per hectare.

Een stallingsoppervlakte van 15m² per weidedier, met een maximum van 60m² per ha kan aanvaard worden, samengaand met 15m² voederberging per dier.

De stalling heeft een totale oppervlakte van 90m² voor zes paarden, inclusief bergruimte. Het gaat hier dus om een functionele stalling welke voldoet aan alle richtinggevende cijfers van voormelde omzendbrief.

Zoals reeds gesteld kan gelet op het onlosmakelijk verband tussen de voorgestelde activiteit en de noodzakelijke weilanden de oprichting van de stal aanvaard worden binnen agrarisch gebied. Dit impliceert echter nog niet dat de vergunning zonder verder onderzoek kan afgeleverd worden.

Bijkomend dient nagegaan te worden in hoeverre de schoonheidswaarde van het landschap met dit ontwerp voldoende in stand gehouden blijft en/of verhoogd wordt.

2.6.3 De goede ruimtelijke ordening

Gelet op de oppervlakte van het gebouw en de hierbij gebruikte materialen, zijnde de opbouw met massief houten skelet op een algemene funderingsplaat, volwaardige gevelmaterialen in hout en een bedaking met gegolfde dakplaten in bruine kleur, inclusief enkele lichtdoorlatende dakplaten, wordt het ontworpen gebouw aanzien als een permanente stalling.

Naar materiaalkeuze en vormgeving, is de beoogde constructie volledig integreerbaar in het agrarisch gebied.

Volgende uitzonderingen wordt in bovenvermelde omzendbrief RO/2002/01 van 25 januari 2002 gemaakt: “alleen wanneer daarvoor om ruimtelijke of om milieuhygiënische redenen de stedenbouwkundige vergunning uitgesloten is, kan de oprichting van een tijdelijke stalling op een weide, los van de woning van de aanvrager, toegestaan worden, mits voldaan is aan de principes van ruimtelijke inpasbaarheid en het niet overschrijden van de ruimtelijke draagkracht van het gebied, hierbij wordt gezocht naar de passende inplantingsplaats, aansluitend bij wegenis, bestaande landschapselementen, zoals bomenrijen, beboste percelen, enz...”

Het advies van Duurzame Landbouwonwikkeling is gunstig, mits: de stal dicht bij de bestaande bebouwing wordt ingeplant aansluitend op het voorliggend woongebied.

In de voorliggende aanvraag is het vanuit ruimtelijk vlak niet wenselijk om de stallingen nog binnen de 50m-bouwzone in te planten. Het voorliggende lot 2 met de woning en aansluitende burelen is gelegen in een goedgekeurde verkaveling, waarbij op dit lot 2 zelf, door het oprichten van een woning en burelen, geen ruimte meer vrij is voor de inplanting van de beoogde paardenstalling op een kwalitatieve wijze, zonder al te grote impact op de in woongebied gelegen woningen.

Het terrein achter het 50m-woongebied werd uit de verkaveling gesloten, sluit achteraan aan op het bebouwde lot 2 uit de verkaveling en komt hiervoor echter wel in aanmerking.

De door de beroepsinsteller vooropgestelde alternatieve oplossing van een inplanting van de stalling op het links aanpalende perceel nr [REDACTED] is strijdig met die verkaveling en zou slechts een tijdelijke oplossing kunnen zijn aangezien het een onbebouwd lot 1 betreft, gelegen in dezelfde niet vervallen verkaveling waar op termijn een woning kan gebouwd worden. Dit perceel links is echter niet in eigendom van zelfde eigenaar als de voorliggende aanvraag (privé – bvba), waardoor de inplanting van de stalling op het andere lot in de verkaveling niet mogelijk is.

De inplanting van de stalling gebeurt op ongeveer 5m van de eigendom van appellant, zijnde de derde die in beroep komt. Dit is meer dan de wetgeving op de stedenbouw als algemene norm van goede plaatselijke aanleg voorziet. De stalling zou eveneens ingeplant worden op ruim 35m afstand achter de woning van appellant. De hinder van de paardenstalling dient dus sterk gerelativeerd te worden, te meer aangezien de klager zelf in een zonevreemde woning in agrarisch gebied woont. Paardenhouderij hoort eveneens thuis in het agrarisch gebied, ongeacht of het om een professionele of een hobby activiteit gaat.

Ook het verstoren van het uitzicht op een open onaangetast agrarisch gebied achter het perceel van appellant is sterk te relativiseren. Uit de bij het bezwaarschrift gevoegde foto's blijkt dat de klager de achterzijde van zijn perceel heeft ingericht als bos, waardoor het uitzicht op de weiden van de aanvrager minimaal is. Op de perceelsscheiding links waren hoge sparren en een gesloten privacy-scherm van ongeveer 2m hoogte aangebracht. De hoge sparren werden door appellant echter weggenomen en vervangen door een haagaanplanting. De 2m hoge tuinafsluiting, (draadafsluiting met rieten matten ertegen) is nog steeds aanwezig, zodat appellant geen enkel uitzicht op de open omgeving, nog de stallen kan hebben noch zijn zicht er door kan verstoord worden.

In de voorliggende aanvraag werd mbt de inplanting van de stalling, gezocht naar de passende inplantingsplaats, enerzijds aansluitend bij de buurtweg, en anderzijds bij de reeds bestaande landschapselementen, als het beboste perceel rechts aanpalend. Hierdoor wordt de ruimtelijke inpasbaarheid nagestreefd, wat resulteert in het feit dat de landschappelijke waarde van het gebied niet wordt aangetast. De schoonheidswaarde wordt met ontwerp voldoende in stand gehouden.

Er bestaan dan ook geen stedenbouwkundige of ruimtelijke argumenten, om de beoogde stalling niet te vergunnen.

...

Na de eerste verzoekende partij, zoals vertegenwoordigd door haar raadsman, en de eerste tussenkomende partij op 26 januari 2010 te hebben gehoord, beslist de verwerende partij op 4 februari 2010 dat het administratief beroep van de eerste verzoekende partij niet kan worden ingewilligd en dat de “stedenbouwkundige vergunning zoals verleend door het college van burgemeester en schepenen herneemt hierdoor haar rechtskracht”.

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Tijdigheid van het beroep

Op grond van het voorliggende verzoekschrift lijken de eerste en tweede verzoekende partij aan te nemen dat eenzelfde regeling op hen van toepassing is voor wat betreft de berekening van de termijn waarbinnen zij een beroep kunnen indienen bij de Raad. Dit is, zoals hierna zal blijken, echter niet het geval.

In hoofde van de eerste verzoekende partij

De bestreden beslissing werd door de verwerende partij aan de eerste verzoekende partij betekend met een op 9 februari 2010 ter post aangetekende zending. Het beroep werd ingesteld met een ter post aangetekende brief van 10 maart 2010 en is bijgevolg tijdig overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO.

In hoofde van de tweede verzoekende partij

De bestreden beslissing werd, volgens de verzoekende partijen en dit wordt niet betwist door de verwerende partij, aangeplakt vanaf 15 februari 2010 zodat aangenomen dient te worden dat het beroep van 10 maart 2010, in zoverre het uitgaat van de tweede verzoekende partij, eveneens tijdig is doch dit op grond van artikel 4.8.16, §2, 1°, b VCRO.

B. Schending van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het voorliggende beroep tot schorsing en vernietiging stellende dat:

“... ”

Verzoekende partij woont niet langer [REDACTED]. Zij is waarschijnlijk zelfs geen eigenaar meer van de woning. Dit kan men lezen op de pagina's 8 en 9 van de brief van 3 januari 2010 van [REDACTED] (stuk 12). De gemeente bevestigde ons op 4 mei 2010 telefonisch dat [REDACTED] inderdaad niet langer ingeschreven zijn in de gemeente en nu hun woonplaats hebben in [REDACTED].

We zijn derhalve van mening dat verzoekende partij geen belang meer heeft en dat de vordering tot schorsing en tot nietigverklaring onontvankelijk is.

“... ”

Beoordeling door de Raad

De omstandigheid dat de verzoekende partijen niet langer woonachtig zijn te [REDACTED], hetgeen zij niet betwisten, ontnemt hen niet per definitie het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep zoals de verwerende partij lijkt aan te nemen.

Het komt integendeel aan de verwerende partij toe, wanneer zij een exceptie betreffende de ontvankelijkheid van het voorliggende inroept, om aan te tonen dat de verzoekende partijen niet langer de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde rechtstreekse of onrechtstreekse

hinder en/of nadelen, die onderscheiden dienen te worden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zijnde een van de voorwaarden op de schorsing zou kunnen bevolen worden, meer ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing.

De verwerende partij laat na aan te tonen dat de verzoekende partijen thans geen rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en/of nadelen meer ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing die zij met het voorliggende beroep bestrijden. De exceptie kan derhalve niet aangenomen worden.

C. Schending van artikel 4.8.16, §1, tweede lid VCRO

De registratie van een inkomend verzoekschrift conform artikel 4.8.17, §1 VCRO door de griffier van de Raad, ongeacht of deze registratie geschiedt na regularisatie conform artikel 4.8.17, §2 VCRO, moet in essentie worden aangemerkt als de beoordeling van de formele volledigheid van het betrokken verzoekschrift en impliceert geenszins, ook niet gedeeltelijk, de bevestiging van de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

De Raad dient bijgevolg, ongeacht de registratie conform artikel 4.8.17, §1 VCRO en ongeacht eventuele door de verwerende partij ingeroepen excepties, steeds ambtshalve na te gaan of een verzoek tot schorsing en/of vernietiging op ontvankelijke wijze werd ingeleid.

Voor wat de tweede verzoekende partij betreft, dient de Raad ambtshalve vast te stellen dat zij de voor haar kennelijk nadelige vergunningsbeslissing van 8 oktober 2009 van het college van burgemeester en schepenen van Lebbeke niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande administratief beroep bij de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt immers onmiskenbaar dat het administratief beroep van 26 november 2009 bij de verwerende partij tegen de beslissing van 8 oktober 2010 van het college van burgemeester en schepenen van Lebbeke enkel namens de eerste verzoekende partij werd ingesteld.

Conform artikel 4.8.16, §1, tweede lid VCRO dient de Raad bijgevolg noodzakelijk vast te stellen dat de tweede verzoekende partij heeft verzaakt aan haar recht om zich tot de Raad te wenden zodat tot de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tweede verzoekende partij dient besloten te worden.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De eerste verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Zoals uit de feiten blijkt hebben verzoekende partijen zich steeds verzet tegen de bouw van een paardenstal, nu zij hierdoor aanzienlijke hinder zouden ondervinden.

De paardenstal zou worden ingeplant op nauwelijks 5 meter verwijderd van het perceel van verzoekers. Door het gebouw zo diep in te planten en vlak tegen het perceel, zal het uitzicht dat beroep thans heeft op een open en onaangetast agrarisch gebied ernstig verstoord worden (zie stuk 5, foto 6 en 7). Door het vergunnen van de paardenstal zal er tot op een bouwdiepte van 80 meter bebouwing zijn, waardoor hij vanaf zijn huis een rechtstreeks zicht zal krijgen op de paardenstal en een gevoel van ingeslotenheid zal worden gecreëerd.

Bovendien ondervindt verzoeker, in zijn hoedanigheid van mede-eigenaar van de weg die toegang geeft tot het achterliggende gedeelte van het perceel waar de paardenstal werd ingeplant, vandaag al veelvuldig hinder doordat [REDACTED] deze toegangsweg gebruikt om te crossen, parkeren, laden en lossen. (zie stuk 5, foto 1 tot 3) Gelet op de huidige toestand waarbij deze weg reeds verworpen is tot een bijkomende oprit, al deze situatie naar de toekomst toe, mocht de stal vergund worden, enkel verslechteren.

De aanwezigheid van een paardenstal, van zes paarden en van alle activiteiten en dagelijkse handelingen die gepaard gaan met het houden van zes paarden zal ongetwijfeld leiden tot een toename van de geluidshinder (het laden en lossen van paarden, het optuigen van paarden, ...) geurhinder en visuele hinder.

De tenuitvoerlegging van de stedenbouwkundige vergunning strekt verzoekers dan ook tot een ernstig nadeel. Dit nadeel is bovendien moeilijk te herstellen.

Indien er geen schorsing zou worden bevolen, is de kans groot dat de werken zullen worden aangevat. De werken zullen ook snel kunnen worden uitgevoerd zodat de paardenstal op enkele weken/maanden tijd er staat.

De kans is klein dat eens het gebouw er staat, het gebouw nog ooit zal worden afgebroken, zelfs indien de vergunning wordt vernietigd.

Derhalve strekt de tenuitvoerlegging van de vergunning die het bouwen van een paardenstal toelaat, verzoekers tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, nu alles er op wijst dat indien de vergunning niet zou worden geschorst [REDACTED] zal kunnen starten met de aanvang van de werken de zesendertigste dag na de dag van de aanplakking.

...

De verwerende partij repliceert hierop als volgt:

“ ...

Verzoekende partij woont niet langer in [REDACTED]. Zij is waarschijnlijk zelfs geen eigenaar meer van de woning. Dit kan men lezen op de pagina's 8 en 9 van de brief van 3 januari 2010 van [REDACTED] (stuk 12). De gemeente bevestigde ons op 4 mei 2010 telefonisch dat [REDACTED] inderdaad niet langer ingeschreven zijn in de gemeente en nu hun woonplaats hebben in [REDACTED].

Het is derhalve duidelijk dat verzoekende partij geen persoonlijk en rechtstreeks, ernstig nadeel zal ondervinden van de geplande constructie.

Daar waar verzoekers toch beweren dat zij visuele hinder zullen ondervinden, verwijzen we naar de weerlegging van het tweede middel.

Ook voor wat eventuele bijkomende hinder op de toegangsweg betreft, verwijzen we naar de weerlegging van het tweede middel.

Wij menen verder dat de stalling voor paarden geen geluidshinder zal veroorzaken. Bovendien is dit geen stedenbouwkundig argument, maar betreft het hier milieuhinder.

We zijn derhalve van mening dat verzoekende partijen geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel zullen ondervinden tengevolge van de door de deputatie verleende stedenbouwkundige vergunning.

...

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag begrepen worden (*Parl. St. VI. Parl.* 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat persoonlijk en moeilijk te herstellen is en dat bovendien rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Benevens de omstandigheid dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat de eerste verzoekende partij inroept, een bijzonder hypothetische en weinig concrete inslag heeft, stelt de Raad vast dat de eerste verzoekende partij op heden niet betwist dat, zoals de verwerende partij aanvoert, evenals de tussenkomen partijen, en in tegenstelling tot wat de eerste verzoekende partij zelf stelt in het inleidende verzoekschrift, zij zowel in feite als in rechte niet langer woonachtig is te [REDACTED].

Hoewel deze onbetwiste vaststelling de eerste verzoekende partij niet zonder meer berooft van een potentieel belang bij het voorliggende beroep, kan niet ontkend worden dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de eerste verzoekende partij meent te kunnen inroepen, niet (langer) persoonlijk en rechtstreeks kan genoemd worden.

De uiteenzetting van de verzoekende partij bevat bijgevolg geen afdoende concrete en precieze gegevens die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen dat persoonlijk is en dat rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de eerste verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van tweede verzoekende partij is onontvankelijk.
2. De vordering tot schorsing van de eerste verzoekende partij wordt verworpen.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 22 september 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Hildegarde PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Hildegarde PETTENS

Filip VAN ACKER